

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev fra Schiller Institutet

Webcast med LaRouche:
tirsdag den 18. november kl. 19:00
www.larouchepac.com

årgang 20 nr. 11

november 2008

ØKONOMISK KVAKSALVERI

I de seneste år har den medicinske verden været travlt optaget af at rydde op på hylderne med tvivlsomme behandlingsmetoder. Moderne kommunikationsmidler gør det muligt at udveksle erfaringer og resultater med lynets hast. Nye og gamle behandlingsformer underkastes global afprøvning, og kravene til evidens, altså videnskabelige beviser på behandlingens gavnlige virkning, er blevet særdeles stringente. Væk er tidligere tiders barbariske trepaneringer af sindslidende og livsfarlige kviksølvsforgiftninger af syfilisramte, for blot at nævne nogle få af den medicinske histories rystende kvaksalverier.

Samme synsvinkel må og skal bringes i anvendelse i behandlingen af vore dages dødssyge verdensøkonomi. Kreditkrisen har bragt hele det internationale finanssystem til fald, og den globale økonomi er truet af en opbremsning uden sidestykke i menneskehedens moderne historie. Hvis ikke der gribes ind meget hurtigt, risikerer vi, at verdensøkonomien bryder sammen, og eksistensgrundlaget trækkes væk under fødderne på millioner, ja måske milliarder af mennesker.

Derfor er der hverken råd eller tid til udokumenterede økonomiske eksperimenter eller åbenlyse ideologiske kvaksalverier. Den neoliberalistiske monetarismes æra må være endegyldigt forbi. Forestillingen om, at uhæmmet og ukontrolleret finansiel ekspansion er midlet til evig realøkonomisk vækst med velstand til alle, først de rige og siden de fattige, har vist sig at være et gigantisk blålys, der har bragt hele den menneskelige civilisation i fare.

Men vi har været her før. Vi har tidligere oplevet, at den globale økonomi har været livsfarligt truet af et finans- og betalingssystem i total opløsning. Dengang blev der fundet brugbare politiske og økonomiske løsninger og udveje. Vi kom sikkert gennem krisen. Så, der findes politiske og økonomiske indgreb, der med klar historisk evidens kan bringe os sikkert ud af den alvorlige situation, vi befinder os i.

Og ifølge den amerikanske økonom og fhv. demokratiske præsidentkandidat Lyndon LaRouche er det alene disse evidensbaserede politiske og økonomiske tiltag, vi må tage i anvendelse. Ellers går det rivende galt. Fra præsident Franklin D. Roosevelts første ét hundrede dage i Det hvide Hus i 1933 ved vi nøjagtigt, hvordan boligkrisen skal løses og banksystemet skal reddes. Fra Roosevelts »New Deal« ved vi, hvordan vi kommer sikkert ud af krisen, og fra den internationale regeringskonference i Bretton Woods i 1944 ved vi, hvordan et nyt finanssystem skal strikkes sammen. Alt andet – inkl. diverse velmente pengepolitiske »stimuleringspakker« – er økonomisk kvaksalveri, der i sidste ende vil slå verdensøkonomien og os alle sammen ihjel.

ØKONOMISK SAMMENBRUD

Når de euforiske tåger fra valget af **Barack Obama** til **USA's 44. præsident** den **4. november** engang har lagt sig, vil den amerikanske befolkning og borgere i alle lande over hele kloden vågne til en grå og ubehagelig virkelighed, hvor det, der i oktober måned med rette blev kaldt verdenshistoriens værste finanskriser, allerede i november har udviklet sig til et globalt økonomisk sammenbrud af et omfang og en dybde, ingen er i stand til at overskue.

At alverdens aktiemarkeder, ifølge analyseinstituttet **Standard & Poors**, alene i oktober måned mistede papirpenge til en samlet værdi af **33.582 mia. kr.** (48 gange det danske bruttonationalprodukt) må nærmest betragtes som en tragikomisk kuriositet, når man stiller det overfor de langt mere alarmerende meldinger om, at industriproduktionen over hele kloden styrtdykker med en hast aldrig tidligere set. Den **1. oktober** bankede det danske industribarometer, **Dansk PMI**, ned i det laveste niveau nogensinde (**40,5**). Dermed var de danske industrivirksomheders forventninger til fremtiden for fjerde måned i træk negative. Og det er heller aldrig set tidligere.

Men det er naturligvis langt mere alvorligt for verdensøkonomien, at det amerikanske industribarometer, **ISM**, røg endnu længere ned, og endte i et historisk lavpunkt på **38,9** i oktober (for både det danske PMI og det amerikanske ISM betegner **50** et neutralt forventningsniveau; over **50** indikerer fremgang og under **50** tilbagegang -red.).

I **Japan** faldt salget af nye biler i oktober til det laveste siden **1968**, og i **USA** meldte samtlige automobilmærker, både amerikanske og udenlandske, om det laveste oktober-salg i **25 år**. Også i **Sverige** styrtdykkede salget af biler i oktober, men hvad værre er, så gik salget af **Volvos** lastbiler nærmest i stå over hele **Europa**. Koncernchef **Leif Johansson** sagde på en pressekonference, at massevis af ordrer er blevet aflyst, fordi transportselskaberne ikke kan få deres indkøb af lastbiler finansieret af bankerne.

Men en endnu vigtigere del af transportsektoren har nu også sendt de første alvorlige faresignaler. Skibsfarten, der har været hovedpulsåren i den »globaliserede« verdensøkonomi, den moderne udgave af det gamle britiske kolonivælde, hvor billige produkter transporteres over verdenshavene fra fabrikkerne i **Kina** og **Asien** til forbrugerne i **USA** og **Europa**, udviser nu de første tegn på en hastigt tiltagende forkalkning. Det såkaldte **Baltic Dry-indeks**, der måler fragtraterne for skibsfartens tørlast, er over de seneste måneder faldet til det laveste niveau siden **november 2001**, og flere store shippingselskaber forventer, at man hurtigt når ned på kriseniveauet fra begyndelsen af **1980'erne**.

Faldende fragtrater betyder faldende verdenshandel. Og det kan lige pludseligt gå meget stærkt nedad. De amerikanske forbrugeres lyst og evne til at spendere penge, de endnu ikke har tjent, på varer og forbrugsgoder, de ikke ville have haft råd til at købe, hvis de var blevet produceret hjemme i **USA**, har været den altafgørende faktor i de seneste **30 års** »globaliserede« verdenshandel. Men sammenbruddet af boligboblen og den efterfølgende kreditkrise har brutalt sat en stopper for den almindelige amerikaners evner til at bruge penge, han eller hun ikke har tjent. Og det slår nu igennem i den amerikanske detailsektor.

Discountkæden **WallMart** kunne kun lige holde skindet på næsen i oktober ved at sænke priserne på alt, der stod i

butikkerne. Stort set alle andre amerikanske varehuse og supermarkeder rapporterede om et katastrofalt sammenbrud af salget i oktober. Og nu står der »udsalg« på det hele. Panikken i den amerikanske detailsektor har aldrig været større. Med god grund, for lige omkring hjørnet venter den næste store kreditkrise, sammenbruddet af den gigantiske amerikanske kreditkortgældsboble.

Samtidig vokser arbejdsløsheds-køerne med ildevars-lende hast. Den **7. november** kom meldingen om, at **USA** måtte vinke farvel til **240.000** arbejdspladser – alene i oktober måned! Dermed er **1,2 mio.** amerikanske arbejdspladser forsvundet siden nytår, og den officielle arbejdsløshed er oppe på **6,5 procent**, det højeste siden **1994**. Samme dag offentliggjorde de to automobilgiganter **General Motors** og **Ford** katastrofale tal for indtjeningen i tredje kvartal. Ford havde brugt **7,7 mia. dollars** af sin kontantbeholdning for blot at ende med et samlet tab på knap **3 mia. dollars**, mens General Motors havde sat **4,2 mia. dollars** til i tredje kvartal. Siden slutningen af **2004** har General Motors tabt **73 mia. dollars**, og egenkapitalen er nu så lav, at ledelsen ikke kan garantere, at virksomheden overlever året ud.

I en opdateret udgave af sin rapport over verdensøkonomien for **oktober 2008**, advarede **Den internationale Valutafond, IMF**, om et dramatisk økonomisk tilbageslag over hele kloden. Desværre har IMF nærmest tradition for at undervurdere økonomiske nedture, og en nøjere gennemgang af valutafondens beregninger afslører da også en næsten skræmmende urealistisk »optimisme«. IMF forventer, at den samlede globale økonomi vil vokse i **2009** med **2,2 procent**. Efter IMF's målestok anses vækst under 3 procent for reel økonomisk tilbagegang. Europa vil opleve en negativ økonomisk vækst på **0,5%**, mens **USA**, ifølge IMF, forventes at gå tilbage med **0,7%**. Og det er så her, at kæden springer af. Selv om verdens største økonomi altså forventes at gennemleve reel negativ vækst, håber IMF, at de endnu ikke fuldt industrialiserede lande samlet vil vokse med **5,1%**, og at **Kina**, hovedleverandøren af forbrugsgoder til **USA**, vil trodse den globale trend og vokse med **8,5%** i **2009**.

Det kommer med garanti ikke til at holde stik. Allerede nu forventes den årlige økonomiske vækst i **Kina** at falde i fjerde kvartal til **5,8%** (mod **11,2%** i **2007**). Og det kan skabe gigantiske problemer for den kinesiske regering, for en årlig vækst under **8%** vil gøre det næsten umuligt at absorbere de enorme folkemasser, der til stadighed vandrer fra land til by. Avisen *The China Daily* rapporterede den **6. november**, at »flere hundrede« skofabrikker har måttet lukke i storbyen **Dongguan**, der ligger i hjertet af det kinesiske eksportindustriområde (sidste år producerede **Kina 73%** verdens sko). Den kinesiske stålproduktion faldt i september med **9%** i forhold til året før, og den samlede vækstrate i industrien faldt til **11,4%**, den laveste siden **2002**. Væksten i elektricitetsproduktionen er nu nede på **3,4%**, og godt **18%** af de kinesiske virksomheder meldte om betydelige tab i årets første **8 måneder**. Bomuldspriiserne styrtdykkede fra **13.722 yuan** per ton i august til blot **2.000 yuan** per ton i oktober. Det kan skabe helt uoverskuelige økonomiske problemer i landdistrikterne.

BRETTON WOODS ELLER KAOS

Den **1. november** udsendte den amerikanske økonom og fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche**

en invitation til politikere, rådgivere og andre nøglepersoner til at deltage i et lukket strategimøde i **Washington** den **11. november**. Formålet med mødet vil være at forberede et detaljeret oplæg til det verdensøkonomiske topmøde, **G-20**, der skal finde sted i Washington den **15. november**, og som **Frankrigs** præsident **Nicholas Sarkozy** har været primus motor for.

Siden det internationale bank- og kreditsystems afgørende sammenbrud i begyndelsen af oktober har alverdens stats- og regeringsledere nærmest stået i kø for at opfordre hinanden til at etablere et »Nyt Bretton Woods-finanssystem«, et begreb som **Schiller Institut** ellers har haft patent på gennem det seneste årti. Allerede i **februar 1997**, kort før finanskrisen i **Asien** brød ud, udsendte Schiller Institutets stifter og internationale præsident, **Helga Zepp-LaRouche**, nemlig sin første af i alt tre appeller til regeringer og parlamenter med en opfordring til etableringen af et nyt finanssystem med udgangspunkt i det fastkurssystem, som præsident **Franklin D. Roosevelt** fik etableret på en international konference i **Bretton Woods, New Hampshire**, i **1944**.

Men allerede nu står det klart, at der er meget divergerende opfattelser af, hvad et »Nyt Bretton Woods« skal indeholde. Ifølge den franske presse ønsker præsident Sarkozy et finanssystem, der lægger sig tæt op af efterkrigstidens oprindelige fastkurssystem, med streng kontrol af den internationale bankverden og dens aktiviteter. På det sidste punkt får han opbakning fra det **Tyske Handels- og Industri-kammer** i **Berlin**, hvor formanden, **Eric Schweitzer**, på en pressekonference den **6. november** erkendte, at den vigtigste lektie fra den nuværende krise er nødvendigheden af et direkte forbud imod bankernes spekulative adfærd, herunder »short selling« og handel med derivater gennem hedgefonde.

Men **Storbritanniens** premierminister **Gordon Brown**, som også har talt varmt for et »Nyt Bretton Woods«, har noget helt andet i tankerne. Han burde nok i stedet kalde det »Britisk Woods«. Han vil møde op i Washington med forslag om øgede beføjelser til de gamle »Bretton Woods-institutioner« **Verdensbanken** og **IMF**, ikke til at styre finansverdenen men til at tage kontrol over nationaløkonomierne. Og så vil han medbringe et helt katalog over forskel-

lige »stimuleringspakker«, der angiveligt skulle kunne sætte gang i økonomierne.

Modellen er hentet fra den afdøde britiske økonom **John Maynard Keynes**, der fejlagtigt, og takket være årtiers britisk propaganda, opfattes af mange som arkitekten bag præsident Franklin D. Roosevelts økonomiske genopbygningsprogram i 30'erne, kaldet »**New Deal**«. Det var han overhovedet ikke. Roosevelts »New Deal« havde sin rod i en traditionel amerikansk fysisk-økonomisk tankegang, der går tilbage til **De forenede Staters** første finansminister, **Alexander Hamilton**, og økonomer som **Henry C. Carey** og **Friedrich List**. John Maynard Keynes, derimod, forstod sig ikke på fysisk økonomi. Han var monetarist og havde blikket stift rettet mod pengecirkulationen, og som sådan var han mere begejstret for **Hitlers** »stimuleringsprogrammer« end for Roosevelts »New Deal«.

Ifølge den britiske centralbank **Bank of Englands** seneste stabilitetsrapport har **Den amerikanske Føderalbank**, **Bank of England** og **Den europæiske Centralbank, ECB**, i fællesskab allerede pumpet **7.000 mia. dollars** ud i banker og finanssystemet. Det svarer til halvdelen af hele det amerikanske bruttonationalprodukt. Trods denne massive kapitalindsprøjtning er der endnu ikke skabt ro og stabilitet på de internationale finansmarkeder. Og årsagen er indlysende: Ude i banker og hedgefonde ligger der over **62.000 mia. dollars** i derivatkontrakter, der først skal afvikles, før man overhovedet kan begynde at tænke på finansiel stabilitet. Vel at mærke, hvis man altså ønsker at bevare systemet, som man kender det i dag.

Lyndon LaRouche har indtrængende advaret om, at så længe at stats- og regeringslederne undlader at sætte hele bank- og finanssystemet under regulær konkursbehandling, vil de forskellige »stimuleringspakker«, som både premierminister Gordon Brown og USA's kommende præsident **Barack Obama** er så forhoppet på at gennemføre, kun gøre tingene meget, meget værre. Sammen med de mange tusinder milliarder dollars, der allerede er pumpet ud i finanssystemet for at holde banker flydende, vil skattelettelser og offentlige investeringer, der skal »stimulere« realøkonomierne, i stedet udløse en ukontrollabel hyperinflationsspiral.

NY KAMPAGNEAVIS FRA SCHILLER INSTITUTTET

Den **21. oktober** udgav **Schiller Institut** en ny kampagneavis, **nr. 7** efterår 2008, i **50.000** eksemplarer. Den indeholder bl.a. et fyldigt uddrag af **Lyndon LaRouches** webcast fra den **1. oktober**, der beskriver, hvordan vi kommer ud af den globale finansielle krise og etablerer grundlaget for et nyt finanssystem.

Schiller Institutets danske formand, **Tom Gillesberg**, skriver om behovet for et nyt **Bretton Woods-finanssystem** og en omgående fremskyndelse af offentlige investeringer i den danske økonomi, samt et lovforslag om at anvende **Den danske Nationalbank** til udstedelsen af nødvendige kreditter til investeringer i den danske fysiske økonomi.

Der er en afskrift af **TV2 News'** lange interview med Tom Gillesberg fra den **13. oktober** (kan også ses på www.schillerinstitut.dk) og et lovforslag fra det italienske senat om at indføre LaRouches nye Bretton Woods.

Endelig kan man læse Schiller Institutets foretræde for **Folketingets Politisk-økonomiske Udvalg** den **2. oktober**, og foretrædet for det **Energi-politiske Udvalg** den **9. oktober** om hvorledes introduktionen af kernekraft er nødvendig, hvis **Danmark** skal blomstre og blive et videnskabssamfund.

Bestil avisen på **35 43 00 33** eller læs den på www.schillerinstitut.dk/ka7.

Et »ægte« Nyt Bretton Woods vil genetablere et betalings-system med relativt faste valutakurser samtidig med, at et nyt internationalt kreditsystem opbygges omkring et globalt net af nationalbanker, der alene vil stå for udstedelsen af de nødvendige kreditter til investeringer i industriproduktion, infrastruktur og handel m.v. Ifølge Lyndon LaRouche, må vi aldrig vende tilbage til et monetært system, hvor private banker og finansselskaber har lov til at ekspandere den samlede pengemængde gennem udstedelsen af diverse »kreative« finansielle instrumenter uden hold i den reelle økonomi.

Desværre er der ikke meget som tyder på, at vor tids ledende politikere fuldt har forstået dette helt centrale princip. På topmødet i **Bruxelles** den **7. november**, hvor stats- og regeringslederne skulle formulere en fælles **EU**-holdning til G-20-topmødet i Washington, blev man enige om et typisk europæisk principløst kompromis, hvor der ganske vist lægges op til strengere kontrol med banker og strammere regler for internationale finanstransaktioner, men hvor de helt grundlæggende problemer i det finanssystem, der nu er brudt sammen, slet ikke bliver behandlet. I stedet for etableringen af et nyt kreditsystem med udgangspunkt i ægte nationalbanker fik premierminister Gordon Brown støtte til sit forslag om større beføjelser til overnationale institutioner som IMF og Verdensbanken. Det vil ganske enkelt ikke løse den nuværende krise.

Heller ikke den kommende præsident Barack Obama tændte noget håb om en bedre fremtid, da han holdt sin første pressekonference den **7. november** med finanskrisen som hovedemne. Omgivet af gamle amerikanske økonomiske »sværvægttere« som fhv. føderalbankdirektør **Paul Volcker**, fhv. finansminister under præsident **Clinton**, **Robert Rubin**, og dennes vicefinansminister, **Lawrence Summers**, fremlagde han løst formulerede løfter om snarlige, men uspecificerede økonomiske indgreb. Den økonomiske kommentator på avisen *The New York Times*, **Joe Nocera**, kunne heller ikke skjule sin store skuffelse i sin faste spalte »*Talking Business*« den følgende dag. Barack Obama fremstod ikke som den nye Franklin D. Roosevelt, som den amerikanske befolkning så inderligt sukker efter. **George W. Bush** har ellers til fulde opfyldt rollen som vor tids **Herbert Hoover**, og den nuværende globale krise er mindst lige så slem som den, den nyvalgte præsident Roosevelt stod over for. Men Barack Obama greb ikke chancen for at indgyde den amerikanske befolkning den nødvendige ro ved at fremlægge samme klart formulerede økonomiske planer, som præsident Roosevelt gjorde.

Men det har Lyndon LaRouche tænkt sig at råde bod på i en international webcast den **18. november kl. 19:00** dansk tid, der kan ses på www.larouchepac.com.

FARLIG OVERGANGSPERIODE

Allerede den **31. oktober** opfordrede **Lyndon LaRouches** politiske aktionskomite, **LPAC**, i en pressemeddelelse til etableringen af et tværpolitisk samarbejde i **Washington** for at imødegå eventuelle attentattrusler imod senator **Barack**

Obama, skulle han blive valgt til **USA**'s præsident den **4. november**. Med et globalt finanssammenbrud og en accelererende verdensomspændende økonomisk krise er **USA**'s politiske stabilitet af afgørende betydning i søgningen efter holdbare, langsigtede løsninger. Konsekvenserne af et attentat mod **USA**'s kommende præsident ville under de nuværende omstændigheder være frygtelige og helt uoverskuelige.

Lyndon LaRouche påpegede desuden, at de samme kredse i London, som åbent har støttet Obamas kandidatur, primært med det formål at fravriste **Hillary Clinton** muligheden for at blive **Det demokratiske Partis** præsidentkandidat, uden at blinke ville ofre Obama, hvis det tjente deres interesser på lang sigt. I den nuværende situation ville det derfor være uklogt at glemme den oldgamle tradition, med »at forråde med et kys«, sagde LaRouche.

Den **6. november** kunne man så læse hen over forsiden på den britiske avis *The Daily Express* i fede bogstaver: »Målet Obama – frygt for at Obama aldrig når **Det hvide Hus**«. Avisen beskrev, hvorledes der i timerne efter Barack Obamas valgsejr blev iværksat en militær lignende operation for at holde ham og hans familie i live, samt at den nyvalgte præsident skændtes med sine bodyguards, om hvorvidt det var nødvendigt at bære skudsikker vest. *The Daily Express* fandt det også opportunt at minde om, at det var efter mordet på præsident **William McKinley** i **1901**, at **Den amerikanske Kongres** beordrede de hemmelige tjenester at beskytte fremtidige præsidenter. Men man glemte lige at skrive, at mordet på McKinley var blevet styret fra **London**.

En anden faktor, der kan gøre overgangsperioden frem til indsættelsen af Barack Obama den **20. januar 2009** til et mareridt, er det faktum, at præsident **George W. Bush** og vicepræsident **Dick Cheney** stadig sidder i Det hvide Hus.

Tidligt om morgenen søndag den **26. oktober** angreb fire amerikanske kamphelikoptere den syriske landsby **Sukkarriyah**, knap ti kilometer fra grænsen til **Irak**. **9** syrere blev dræbt og **14** andre sårede. Kilder i den amerikanske efterretningstjeneste har overfor *Prometheus*' samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* påpeget, at ordren til at angribe syrisk territorium med stor sandsynlighed blev givet direkte fra Det hvide Hus hen over hovederne på den amerikanske ambassadør i **Bagdad**, **Ryan Crocker**, og den amerikanske hærledelse i Irak. Mere specifikt kom ordren fra vicepræsident Cheney efter samråd med chefen for **Det nationale Sikkerhedsråds** mellemøstafdeling, **Elliott Abrams**. Og styrkerne, der blev sendt ind i **Syrien**, kom fra den såkaldte **Task Force 88**, en fælles britisk-amerikansk specialstyrke, som blev oprettet kort efter den **11. september 2001**, med det formål at jage og dræbe **Al Quada**-ledere.

Ifølge den amerikanske tv-kanal *ABC-News* var den øverstkommanderende for **USA**' væbnede styrker i **Mellemøsten**, general **David Petraeus**, ikke en gang informeret om det kontroversielle angreb. Han havde få dage tidligere anmodet Det hvide Hus om tilladelse til at mødes med Syriens præsident **Bashar al-Assad** med det formål at etablere et sikkerhedssamarbejde langs den syrisk-irakiske grænse.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institutet**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og Executive Intelligence Review. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840 Egettryk